

Rechtbank 's-Gravenhage van 7 september 2011, LJN: BR7092, zaaknr. AWB 11/2937

<http://www.rechtspraak.nl/ljn.asp?ljn=BR7092>

Art. 8, aanhef en sub e, 11, 24 en 65 Wbp, 5:21, 5:32 en 5:32a Awb, art. 10 Wabb, art. 88 Wet GBA

Trefw.: bestuursdwang, dwangsombesluit, rijkspas, burgerservicenummer (BSN), publieke taak, publiekrechtelijke taak, wetsgeschiedenis, beveiliging, identiteitscontrole, toegangscontrole, toegang tot elektronische gegevensverwerking, elektronische handtekening.

Samenvatting

Het Cbp heeft aan de minister van Infrastructuur en Milieu een last onder dwangsom opgelegd met betrekking tot het gebruik van het burgerservicenummer (BSN) bij de afgifte van de rijkspas aan rijksambtenaren. Aan dit besluit ligt ten grondslag dat de minister in strijd met de artikelen 8, 11 en 24 van de Wbp en artikel 10 van de Wet op het burgerservicenummer (Wabb) handelt door bij de uitgifte van de rijkspas ter controle van de identiteit van de ambtenaar het burgerservicenummer te gebruiken. De minister voert aan hiertoe op grond van artikel 10 Wabb bevoegd te zijn omdat dit artikel spreekt over “publieke taak” en niet over “publiekrechtelijke taak”. Naar het oordeel van de rechtbank kan uit de wetsgeschiedenis niet anders worden afgeleid dan dat met het vervangen van “publiekrechtelijke taak” door “taak” in artikel 10 van de Wabb uitdrukkelijk is beoogd de strekking van dit artikel te verruimen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de uitgifte van de rijkspas aan rijksambtenaren niet is aan te merken als het uitvoeren van een publiekrechtelijke taak. Bij het verrichten van deze taak onderscheidt de overheid zich niet wezenlijk van een particuliere werkgever die passen uitgeeft ten behoeve van de toegang tot het bedrijfsgebouw of ten behoeve van het inloggen in computersystemen van dat bedrijf. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het Cbp zich bovendien niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat de noodzaak van de verwerking van het BSN bij de uitgifte van de rijkspas aan rijksambtenaren door eiser niet is aangetoond.

Noot

1. Een toezichthouder voor de gegevensbescherming die via een dwangsombesluit op grond van zijn bestuursdwangbevoegdheid en de annexe dwangsombevoegdheid (art. 65 Wbp jo. de artikelen 5:21 en 5:32 van de Awb) afdwingt dat maatregelen ter preventie van persoonsverwisseling en identiteitsfraude bij fysieke en elektronische toegangscontrole worden ingeperkt en een bestuursrechter die daar volledig in meegaat. En ook nog eens in een periode dat de Diginotar-affaire al is losgebarsten en de kwetsbaarheid van de elektronische overheid voor cybercrime voluit duidelijk is geworden (Kamerstukken II 2010/11, 26643, 188, 189 en 193, en kamervragen, Aanh. Handelingen 2010/11, nrs. 3626 t/m 3628). Een uitspraak dus om nader te bezien. Niet alleen omdat er, afgezien van het ambtenarenrecht, weinig rechtspraak is over aspecten van bedrijfsvoering van de overheid en de hierop betrekking hebbende taak- en bevoegdheidsstructuur. Maar vooral omdat deze uitspraak de botsing van twee werelden en bijbehorende denkwijzen illustreert. Die van de bescherming van persoonsgegevens met de Wbp als alfa en omega en die van (de dogmatiek van) het bestuursrecht, waarvan het bestuursrechtelijk informatierecht, met inbegrip van de Wbp c.a., een onderdeel is. Voordat ik verder ga echter eerst een korte beschrijving van de ontwikkeling en functies van de rijkspas.

2. De rijkspas als zodanig is een gestandaardiseerde smartcard (dus voorzien van een chip), primair ten behoeve van de fysieke toegangscontrole bij één of meerdere ministeries. Door bijplaatsing van nieuwe functies op de chip zal de rijkspas ook gebruikt gaan worden als authenticatie-middel bij de toegang tot informatiesystemen alsmede bij het kunnen voorzien van een elektronisch document van een (geavanceerde) elektronische handtekening (identificatie en beveiliging). Hieruit blijkt al dat de rijkspas een gepersonaliseerd identificatiedocument is, dat bevoegdheden van fysieke en logische toegang en elektronische tekeningsbevoegdheid faciliteert. Gezien de noodzaak van optimale beveiliging van gebouwen en informatiesystemen alsmede ter

waarborging van een deugdelijk bestuurlijk en rechtsverkeer, zijn productie, beheer en uitgifte van de rijkspas aan individuele rijksambtenaren en andere gerechtigden met vele waarborgen omgeven. De smartcard is derhalve een onderdeel van de infrastructuur van identiteitsmanagement, nader uitgewerkt in het Normenkader Rijkspas.

De invoering van de rijkspas, een onderdeel van het Programma Vernieuwing Rijksdienst (kamerstuknummer 31490), is een project van langere adem. Zie in het bijzonder de voortgangsverslagen onder dit kamerstuknummer. De Tweede Kamer is intensief bij dit project betrokken, in het bijzonder betreffende voortgang en veiligheidsaspecten van de gebruikte chiptechnologie. Zie in het bijzonder de Kamerstukken II, 31200 VII, nrs. 50, 57 en 74, alsmede Kamerstukken II, 31700 VII, nrs. 4, 56 en 78. Zie met betrekking tot het gebruik en betekenis van de rijkspas in verband met een (geavanceerde) handtekening het Besluit elektronisch proces-verbaal, Stb. 2011, 15. Een betere illustratie van de bijzondere betekenis van de rijkspas, vooral waar het gaat om functioneren en integriteit van de elektronische overheid, en de daarmee samenhangende noodzaak van strikte veiligheidswaarborgen bij uitgifte en beheer ervan is niet te geven.

3. In deze uitspraak spitst de hiervoor gesignaleerde spanningsbron zich toe op de betekenis en samenhang van de begrippen “publieke taak” in art. 10 van de Wabb en “publiekrechtelijke taak” in art. 8, aanhef en sub e, van de Wbp voor de bevoegdheid tot verwerking van het burgerservicenummer, een algemeen persoonsnummer binnen de publieke sector. In het verlengde van de motivering van het Cbp in zijn dwangsbesluit oordeelt de rechtbank op grond van de wetsgeschiedenis van art. 10 van de Wabb dat met de vervanging van het begrip “publiekrechtelijke taak” door “taak” bij Nota van wijziging niet is beoogd de strekking van dit artikel te verruimen. Deze bestuursrechter gaat er derhalve van uit dat het bevoegdheidselement “taak” in art. 10 Wabb als “publiekrechtelijke taak” gelezen dient te worden. Een volgende stap is de vraag of het Cbp zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de uitgifte van een rijkspas aan rijksambtenaren niet als het uitvoeren van een publiekrechtelijke taak is aan te merken. In navolging van het Cbp introduceert de rechtbank een nieuw, aanvullend afbakeningscriterium, in te lezen in artikel 10 Wabb, te weten: of de overheid zich bij de betreffende taak wezenlijk onderscheidt van een particuliere werkgever die passen uitgeeft ten behoeve van de toegang tot het bedrijfsgebouw of ten behoeve van het inloggen in de computersystemen van dat bedrijf. Op basis van dit criterium oordeelt de rechtbank dat de uitgifte van een rijkspas niet is aan te merken als het uitvoeren van een publiekrechtelijke taak. Bij de verwerking van het burgerservicenummer bij de uitgifte van de rijkspas kan de minister zich derhalve niet baseren op art. 10 van de Wabb. Dit oordeel staat op gespannen voet met de uitleg en afbakening van de begrippen “taak” en “publiekrechtelijke taak” in wet- en regelgeving en rechtspraak. Nog afgezien van de zich opdringende vraag naar de betekenis van de wetsgeschiedenis in situaties als deze, waarin de wettelijke norm volstrekt helder is en past in het systeem van de wetgeving (in het voorliggende geval: de afstemming met het corresponderende artikel 88 van de Wet GBA). Dit nog afgezien van de realiteit van misverstanden in het parlementaire besluitvormingsproces, zeker in het mondelinge debat. Het met betrekking tot art. 11 van de Wabb gedane beroep op de wetsgeschiedenis overtuigt mij niet. Daarvoor zijn er teveel aanwijzingen in een andere richting, conform het regeringsvoorstel. Bovendien stond in het geheel niet vast dat het ingetrokken amendement van de CU op een meerderheid in de Tweede Kamer kon rekenen. Zie in dit verband ook de brief van de staatssecretaris van BZK van 31 augustus 2010 over het gebruik van het burgerservicenummer voor de rijkspas, Kamerstukken II, 2009/10, 31490, nr. 49.

4. Een tweede punt in deze uitspraak is dat van de (potentiële) samenloop en eventuele hiërarchie van bevoegdheidsregelingen, in het bijzonder de positie van de Wbp in relatie tot andere regelingen. Het Cbp heeft zijn dwangsbesluit mede gebaseerd op overtreding van art. 11 van de Wbp, in samenhang met de art. 8, aanhef en sub e (rechtmatigheidsgrondslag gegevensverwerking), en 24 (verwerking persoonsnummers) van de Wbp. Het eerste lid van art. 11 luidt als volgt: “Persoonsgegevens worden slechts verwerkt voor zover zij, gelet op de doeleinden waarvoor zij worden verzameld of vervolgens worden verwerkt, toereikend, ter zake dienend en niet bovenmatig zijn”. Het Cbp concludeerde tot strijd met art. 11 omdat de identiteit van de rijksambtenaren op afdoende wijze kan worden vastgesteld aan de hand van de combinatie van de achternaam, de voornaam, de overige initialen, de voorvoegsels, het geslacht

en de geboortedatum. Het gebruik van deze gegevens zou minder risico's met zich meebrengen voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer (subsidiariteitsbeginsel). Aldus werd voorbijgegaan aan de verplichtingen van de verantwoordelijke op grond van art. 11, tweede lid, te weten: "De verantwoordelijke treft de nodige maatregelen opdat persoonsgegevens, gelet op de doeleinden waarvoor zij worden verzameld of vervolgens worden verwerkt, juist en nauwkeurig zijn" alsmede het volledig genegeerde art. 13 van de Wbp: de beveiligingsverplichting van de verantwoordelijke.

5. In deze uitspraak transformeert de rechtbank art. 11 van de Wbp in een min of meer algemeen geldende bewijsplicht, in casu de verplichting om aan te tonen (of aannemelijk te maken) dat de verwerking van het BSN bij de uitgifte van de rijkspas aan rijksambtenaren noodzakelijk is.

De verwijzing van de zijde van de minister naar – algemeen bekende - redenen van persoonsverwisseling en identiteitsfraude volstaat volgens het oordeel van deze bestuursrechter niet, want daarbij zou het immers gaan om problemen van niet consequente handhaving op basis van controle van persoonsnaam e.d.

Die laatste opvatting is in het licht van de feiten onbegrijpelijk. Alleen al aan de hand van de rechtspraak kan worden aangetoond dat problemen van "vindbaarheid", persoonsverwisseling, al dan niet door problemen inzake de schrijfwijze van (nieuwe) namen e.d., en niet in het minst identiteitsfraude door documentenfraude sterk toenemen. Dat geldt niet alleen voor de rechtspraak inzake de Wet GBA, de Wet arbeid vreemdelingen en de Vreemdelingenwet (vgl. het Advies van de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken over het tegengaan van identiteits- en documentenfraude in de vreemdelingenketen van mei 2010), maar in toenemende mate ook bij de uitvoering van andere regelingen, onder meer door verschrijvingen en documenten- en identiteitsfraude in de basisregisters. Om laatstgenoemde reden is momenteel een wetsvoorstel met uitbreiding van strafbaarstelling van vormen van identiteitsfraude in voorbereiding, waaronder de gebruikmaking van een identificatiebewijs van een ander.

6. Dit oordeel gaat bovendien uit van een onvolledige en onjuiste uitleg van artikel 11 van de Wbp, beperkt immers ten onrechte de beoordeling op rechtmatigheid van de verwerking van het burgerservicenummer in het kader van identiteitscontrole tot het algemene, en dan nog selectief weergegeven, toetsingskader van de Wbp. De zinsnede in het eerste lid "gelet op de doeleinden waarvoor zij worden verzameld of vervolgens worden verwerkt" vormt de brug naar de achterliggende publiek(rechtelijk)e taak van het overheidsorgaan, met inbegrip van de hiermee samenhangende bevoegdheden, in dit geval de functies en waarborgen van een rijkspas. Het door Cbp en rechtbank genegeerde tweede lid van artikel 11 vormt een belangrijke aanvulling op het eerste lid. Het gaat hier om een essentieel element in de gegevensbescherming: de zorgplicht van de verantwoordelijke dat persoonsgegevens juist en nauwkeurig verwerkt worden (zie art. 14). Wat als een noodzakelijke gegevensverwerking heeft te gelden, ook waar het gaat om een algemeen persoonsnummer als het burgerservicenummer, is derhalve mede afhankelijk van de concretisering van deze zorgplicht. Wat deze inhoudt kan elders in wet- en regelgeving zijn uitgewerkt. Bij de toepassing van artikel 11 van de Wbp zal derhalve met deze nadere regelingen rekening gehouden dienen te worden. Is sprake van een wet in formele zin, dan kan deze "invulling" als *lex specialis* zelfs als dwingend in relatie tot de Wbp worden aangemerkt, mits binnen de grenzen van richtlijn 95/46/EG voldoende in acht genomen zijn, in samenhang met art. 8 van het Handvest van de grondrechten. In de voorliggende casus vergt artikel 11 van de Wbp derhalve een uitleg in samenhang met de Wabb, met zijn regime van het burgerservicenummer. Zoals op veel plaatsen in de wetsgeschiedenis van de Wet algemene bepalingen burgerservicenummer en de Aanpassingswet burgerservicenummer (kamerstuknummers 30312 en 30907) blijkt en derhalve onmiskenbaar als "wil van de wetgever" kan gelden, is het gebruik van het burgerservicenummer uitdrukkelijk bedoeld om persoonsverwisseling en identiteitsfraude te voorkomen en niet alleen in de publieke sector, maar ook in het verkeer met de private sector, onder voorwaarde dat het algemeen belang dit vergt. Zie de in deze wet opgenomen waarborgen met betrekking tot uitgifte en een juist gebruik (verificatie) van dit persoonsnummer. Vandaar ook de laatste zinsnede van de considerans van de Wabb, die het doelmatigheidsstreven via nummergebruik in de verwerking van persoonsgegevens als doelstelling expliciet koppelt aan de "inachtneming van de eisen die daaraan behoren te worden gesteld ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer".

Daar komt nog bij dat in Europees en internationaal verband steeds striktere afspraken worden gemaakt met betrekking tot de kwaliteit van de - grensoverschrijdende - gegevensverwerking en preventie van identiteitsfraude.

7. Wat mij in deze uitspraak en in het bijzonder in het dwangsbesluit van het Cbp treft is de eenzijdigheid van de geboden rechtsbescherming. Aan de mogelijkheid van botsende privacy-aanspraken wordt volledig voorbij gegaan. En dat is bij uitstek wat zich hier voor doet. Bij de uitgifte van identificatiedocumenten, in casu van een gepersonaliseerde rijkspas, gaat het niet alleen om het privacybelang van de betreffende ambtenaar dat hierbij niet meer persoonsgegevens worden verwerkt dan strikt geboden is, maar ook om de bescherming van de privacybelangen van derden. Dat geldt in het bijzonder waar het gaat om het voorziene gebruik van de rijkspas als toegangssleutel tot gegevensverwerkende systemen en netwerken en de beveiliging van elektronische documenten. En dit temeer nu de rijkspas zoals voorzien - via gepersonaliseerde bijplaatsing van deze functie op deze smartcard - tevens gebruikt zal gaan worden in verband met de (geavanceerde) elektronische handtekening. Het is dan ook van essentieel belang dat dit document aan de juiste persoon wordt uitgereikt, juist om de privacybelangen van derden te beschermen. Vandaar dat de Wbp, ter implementatie van richtlijn 95/46/EG en verdrag no. 108 van de Raad van Europa, en mede ter uitvoering van de in art. 8 EVRM begrepen positieve grondrechtsverplichtingen, uitdrukkelijk voorziet in algemene bepalingen inzake kwaliteit en beveiliging van persoonsgegevens. De genoemde art. 11, tweede lid, en 13 van de Wbp behoren tot deze categorie. Deze bepalingen zijn derhalve tevens op te vatten als richtsnoeren met betrekking tot de grondrechtelijke dimensie van botsende privacy-aanspraken, in het bijzonder op grond van art. 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten en art. 8 van het EVRM. Dit betekent dat kwesties als hier aan de orde uit een oogpunt van rechtmatigheid van gegevensverwerking steeds vanuit meerdere perspectieven bezien moeten worden.

8. Anders dan de bestuursrechter in deze uitspraak doet, kunnen aan art. 24 van de Wbp geen bijzondere eisen of verplichtingen met betrekking tot nummergebruik worden ontleend. Dit artikel vormt de implementatie van art. 8, zevende lid, van richtlijn 95/46/EG, dat als volgt luidt: “De Lid-Staten stellen de voorwaarden vast waaronder een nationaal identificatienummer of enig ander identificatiemiddel van algemene aard voor verwerkingsdoeleinden mag worden gebruikt.” Hieruit blijkt dat aan de lidstaten bij de uitwerking van deze verplichting in nationaal recht de nodige beleidsruimte toekomt. Deze bepaling is opgenomen in Afdeling III betreffende bijzondere categorieën van verwerkingen. Anders dan Cbp en rechtbank lijken te doen kan het persoonsnummer niet op één lijn gesteld worden met de bijzondere persoonsgegevens in artikel 8, eerste lid, van de richtlijn en het daarvoor geldende verzwaarde verwerkingsregime (vgl. art. 16 t/m 23 Wbp). Zoals uit art. 24 van de Wbp blijkt, dient het gebruik van een verplicht persoonsnummer te berusten op een wettelijke grondslag (bij of krachtens de wet). Met dit regime is het reeds onder de Wet persoonsregistraties bestaande vereiste van een bijzondere wettelijke grondslag, in het bijzonder voor het sofinummer, gecontinueerd. De Wabb regelt de uitgifte van het burgerservicenummer en bevat in art. 10 tevens de bevoegdheidsgrondslag van overheidsorganen om in het kader van de uitvoering van hun taak van dit nummer gebruik te maken.

Daarnaast kennen nog zo'n 100 wetten en regelingen voorzieningen (als regel verplichtingen) met betrekking tot het gebruik van dit persoonsnummer.

In art. 24 van de Wbp heeft de wetgever de kaders van het nummergebruik bepaald, in het bijzonder de verplichting van een wettelijke grondslag van de verwerking ervan. Of en in hoeverre nummergebruik in concreto geoorloofd is, is echter primair een kwestie van uitleg van de bevoegdheidsregeling in sectorwet- en regelgeving. De wijze waarop in de voorliggende uitspraak strijd met art. 24 van de Wbp is vastgesteld is derhalve niet met inhoud, doel en strekking hiervan in overeenstemming.

9. Ik kan er niet omheen om ook nog wat over art. 8, aanhef en sub e, van de Wbp op te merken. De rechtbank verwerpt de van de zijde van de minister opgeworpen stelling dat deze bepaling richtlijnconform geïnterpreteerd dient te worden, derhalve in overeenstemming met artikel 7, aanhef en sub e, van richtlijn 95/46/EG. De hierin gebruikte begrippen zijn: “taak van algemeen

belang” en - alternatief – “de uitoefening van het openbaar gezag”. Reeds meermalen heb ik geschreven dat deze richtlijnbevestiging onjuist is geïmplementeerd, door nadere beperkingen op te nemen met betrekking tot de bevoegdheid tot gegevensverwerking door overheidsorganen, in het bijzonder door taak van algemeen belang om te zetten in het begrip “publiekrechtelijke taak” en voorts door deze rechtmatigheidsgrondslag – cumulatief - te beperken tot bestuursorganen. In de uitvoeringspraktijk geeft deze bepaling dan ook veel problemen. Zie onder meer mijn preadvies voor de Vereniging voor Onderwijsrecht. Omdat de richtlijn voorziet in een totaalharmonisatie bestaat op dit onderdeel geen discretionaire bevoegdheid van de lidstaten. Met de leden e en f van artikel 7 van de richtlijn is uitdrukkelijk beoogd om onderscheid te maken tussen de gegevensverwerking in de publieke sector en die in de private sector. In de huidige situatie is in art. 8, aanhef en sub e, van de Wbp niet alleen het begrip publiekrechtelijke taak te beperkend, sluit immers – anders dan in de richtlijn - gegevensverwerking in het kader van feitelijke handelingen en privaatrechtelijke rechtshandelingen uit, maar is deze grondslag nog verder ingeperkt door te kiezen voor koppeling aan het begrip bestuursorgaan. Tot mijn verbazing gebruikt de rechtbank ook hier het argument van het gelijkheidsbeginsel. De overheid zou weliswaar in het algemeen belang handelen, echter op gelijke voet met een particulier die zijn gebouwen en computersystemen beveiligd. Dit is geen deugdelijk argument om de verplichting van een richtlijnconforme interpretatie van de hand te wijzen. Met name niet omdat de overheid uit een oogpunt van fysieke en elektronische beveiliging en waarborging van de integriteit van het rechtsverkeer aan substantieel grotere verplichtingen is onderworpen dan de particuliere sector, specifieke uitzonderingen daargelaten.

10. Tijd en ruimte ontbreken om de bevoegdheidsstructuur inzake de bedrijfsvoering binnen de rijksoverheid te beschrijven. In deze voorliggende uitspraak is de kern van de zaak of de uitgifte van een rijkspas als een publieke of publiekrechtelijke taak beschouwd kan worden. Vandaar dat ik me in deze afsluitende alinea tot deze vraag beperk. Ik meen dat er een aantal regelingen aanwijsbaar zijn die als publiekrechtelijke grondslag voor het gebruik van het BSN aangemerkt kunnen worden. Enkele daarvan heb ik hiervoor al genoemd. Samenvattend gaat het om de volgende voorzieningen. Allereerst de Comptabiliteitswet, in het bijzonder de regeling van de verantwoordelijkheid van de ministers voor de bedrijfsvoering van hun ministerie. Zie in dit verband tevens het op art. 44 van de grondwet gebaseerde Coördinatiebesluit organisatie en bedrijfsvoering. Het eerste lid, tweede zin, van dit grondwetsartikel draagt de leiding van een ministerie op aan een minister. Deze bepaling wordt door de Centrale Raad van Beroep als een zelfstandige bevoegdheidsgrondslag opgevat (uitspraken van 4 juli 2002, LJN: AE7942 en van 10 oktober 2001, LJN: AD4637). Van groot belang zijn voorts enkele aanwijzingen van de minister-president betreffende beveiligingsvoorschriften. In het bijzonder gaat het daarbij om: (a) Beveiligingsvoorschrift Rijksdienst 2005, Stcrt. 2005, nr. 245, (b) Besluit voorschrift informatiebeveiliging rijksdienst 2007, Stcrt. 2007, nr. 122 en (c) Besluit voorschrift informatiebeveiliging rijksdienst – bijzondere informatie, Stcrt. 2004, nr. 47 en nadien nog geactualiseerd. Deze regelingen zien uitdrukkelijk op deugdelijke toegangscontrole, zowel fysiek als bij de toegang tot de gegevensverwerking. Voorts kan nog gewezen worden op de expliciete beveiligingsplicht in art. 13 van de Wbp en op een veelvoud van beveiligingsplichten in andere wettelijke regelingen, nog afgezien van de expliciete geheimhoudingsregimes in veel wet- en regelgeving, mede ter bescherming van bedrijfsvertrouwelijke gegevens. Zoals eerder opgemerkt zijn deze specifieke wettelijke voorzieningen dikwijls van Europeesrechtelijke of internationaalrechtelijke oorsprong. Voorts verwijs ik naar de veiligheidswaarborgen in wet- en regelgeving inzake het gebruik van de (geavanceerde) elektronische handtekening. De afgifte van de rijkspas als (elektronische) toegangsvoorziening kan derhalve als publiekrechtelijke taak worden opgevat, mede in het licht van het dynamische karakter van beveiligingsverplichtingen. Derhalve meen ik dat het gebruik van het burgerservicenummer als onderdeel van de identiteitscontrole bij de uitgifte van een rijkspas in overeenstemming is met art. 10 Wvba.

G. Overkleef-Verburg